

grmovjem. Črnček je pozorno nastavil uho. Saj je brž spoznal vse glasove, vsako šelestenje in praske-tanje v goščavi.

»Samo črna opica je,« je zamrmral in nadaljeval svojo pot.

Zdaj pa se je oglasilo nekaj čisto drugačnega: prav nalahno sopihanje in nekako pritajeno tarnanje. Alaburi se je spravil na vse štiri in se plazil dalje po temini. Nenadoma je opazil na črnem kamenju neke svetle obrise... Zdelo se mu je celo, da se premikajo... Bil je to Filip... Ležal je iztegnjen na zemlji... Oči je imel zaprte in lahko rano na glavi. Gotovo je bil izpodrsnil, padel in se onesvestil. In nekaj metrov od njega je zagledal Alaburi dve oči, štiri oči, deset oči, deset svetlih, grozečih plamenčkov v temni noči. Takoj nato se je oglasilo hripavo zavijanje hijen, krvoločnih roparic, ki nikdar nikogar ne napadejo, če se premika, če še živi, če se še malo giblje, kakor hitro pa te zverine kje izvohajo nezgodo, ranjenca, mrtveca, se prično brž potikati okrog njega, pripravljene, da ga napadejo in raztrgajo.

Skrajni čas je že bil. Alaburi je brž pobral dva kamna in ukresnil

iskro v šop suhe džungelske trave. Vnel se je ogenj, vzcvetela je »rdeča roža«, ki se je vse živali tako boje. Hijene so se umaknile v noč. Alaburi pa je nemudoma naložil belega dečka na svoj hrbet, kakor butaro dračja. In njegove suhe, rjave noge, ki so se šibile in klecale, so počasi, počasi srečno dosegle domačo vasico...

* * *

Filip je sredi noči v taborišču pripovedoval očku o svojih dogodivščinah.

»Saj veš, takle črnček, to je pogumen deček!« je sklenil, ves truden, svoje pripovedovanje.

Alaburi pa je prav tisto noč razlagal svojim mladim prijateljem (očeta in mame revček ni imel več):

»Živa voda iz studenca, sladki čebelji med in ogenj z neba, to so zares same dobre reči — najboljša stvar na svetu pa je prav gotovo beli deček, ki te ozdravi s čudežnim praškom in sladkim kamenčkom...

*

S tem je končana zgodba o črnčku Alaburiju in o belem Evropejčku, ki vam jo je po zapiskih nekega francoskega kolonista povedal

Davorinov

* * *

Vinko Bitenc

Pretrgana žoga

Lep, precej soparen junijski dan. Ležim na mehki trati ob savskem bregu. Sava teče počasi, kakor da je utrujena od dolge poti z daljnih gorenjskih strmin.

Sončni žarki se igrajo z malimi valčki, ki se pode nagajivo drug za drugim in skačejo čez veliko skalo v sredini reke. Za skalo je globok, temnozelen tolmun. Tam se sučejo vrtinci. Nekaj streljajev od mene, na produ, nalaga kmet na voz mivko; v plitvi vodi ob bregu pa stoje ženske in splakujejo perilo. Temnozeleni valčki čofotajo okrog njih po vodi.

Na produ pred menoj leži kos pretrgane gumijaste žoge. Poberem ga in ga ogledujem.

Barvasta slika na njem je že nekoliko obledela od vode in sonca, vendar še razločno predstavlja pun-

Na sejmu v Kranju ji je kupila mati za god s podobami poslikano žogo. Verica je ni mogla prijeti s svojimi malimi ročicami; nosila jo je kar v naročju, skrbno jo stiskajoč k sebi.

čko s košarico v roki. Za punčko pa se podi jata gosi. Ena izmed njih jo vleče za predpasnik; spodaj pod sliko pa so z okornimi črkami napisane besede:

VERICI ZA GOD.

Zamislil sem se. Kos raztrgane žoge mi je zdrknil iz rok. Spomin mi je splaval preko širokih savskih bregov proti lepi Gorenjski...

V ozki dolini Save stojijo tri hiše. Kraj se imenuje Soteska. Majhne hišice čepijo tesno druga ob drugi, kakor bi se bale samote.

Najbornejša je Strunarjeva koča.

Tu je prebivala vdova Strunarica s kopico otrok. Najmlajša med njimi je bila petletna Verica.

Od tistega dne je bilo vse Veričino veselje osredotočeno na pisanje žogo. Ves dan se je igrala z njo in jo kotalila sem in tja po dvorišču. Psiček Belin pa je Verici delal družbo.

»Na, Belin, steci za žogo!« se je smejala Verica, ko je zakotalila žogo po tleh.

Kužek je kaj rad ubogal. Skakaje se je pognal za žogo. Ker je ni mogel takoj prijeti z zobmi, je pričel lajati nad njo.

Pa je že pritekla Verica, pobrala žogo in igra se je pričela znova.

Ščasoma se je kužek Belin toliko privadil, da je lahko prijel žogo z zobmi in jo nepokvarjeno prinesel Verici nazaj.

Ob vročih poletnih dneh so se vaški otroci hodili kopat v bistro Savo.

Tudi Verica s svojima starejšima bratcema je bila včasih med njimi.

Sprva je mati ni pustila. Šele ko sta ji desetletni Mirko in sedemletni Jožek obljubila, da bosta pazila na sestrico, je mati le nerada dovolila. Še na pragu je klicala za njima:

»Da mi ne izpustita male izpred oči, zapomnita si!«

Ej, na Savi, to vam je bilo življenje za mladino. Smeh, kričanje in čofotanje po vodi se je čulo vsepovsod; samo sončno veselje.

Mirko, Jožek in Verica so se bili nekega popoldneva spet odpravili k vodi.

Spremljal jih je seveda psiček Belin in Verica je nesla svojo ljubljeno žogo s seboj.

Boltarjev Polde je tistega dne nekaj imenitnega »pogruntal«, kakor je rekel.

Na produ je našel debel, preperel hlod, ki ga je bila naplavila voda.

Dečki so zrinili hlod v vodo in Polde je samozavestno prvi stopil na trhel les.

»Najprej se bom peljal jaz na splavu, potem pa pridete drugi na vrsto.«

Otroci so bili vsi navdušeni za tako velevažno iznajdbo. Tudi Mirko in Jožek sta bila med navdušenci; samo Verica s svojo žogo in kužek Belin se nista zmenila za vsesplošno zanimanje. Verica je stopicala vzdolž Save, kužek Belin pa pohlevno za njo. Žogo je držala Verica z obema ročicama tesno ob sebi.

»Veš, Belin, če izgubim žogo, da mi jo boš poiskal!« Kužek je veselo pomahal z repom, kakor da bi razumel Veričine besede.

Prišla sta do neke škarpe. Zarjavela žica, s katero je bilo prevézano protje in ogrodje škarpe, je s koničastim koncem molela iz vode.

Verica se je nenadno spotaknila in zdrčala z brega v vodo.

Punčka je zajokala, psiček Belin pa je pričel obupno lajati.

»Joj, Belin, moja žoga!« je med jokom kričala Verica, ki pri padcu ni spustila žoge iz rok, zato se je žoga nasadila na več centimetrov debelo žico.

Voda je bila pri kraju plitva in je Verici komaj segala do gležnjev.

Prestrašena punčka je skušala osvoboditi žogo; pri tem pa se je žoga pretrgala na dvoje, Verica je zgubila ravnovesje, zakričala in padla vznak v vodo, ki jo je hitro nesla naprej.

Polovica pretrgane žoge pa je plavala za njo. Belin je lajal in tulil; nekaj časa je tekkel ob bregu, nato pa se je zagnal v vodo, da reši svojo malo prijateljico.

Nesrečna Verica pa je že izginjala pod vodo...

Medtem so prihiteli otroci, ki so bili slišali krik in lajanje.

Mirko in Jožek sta bila vsa iz sebe, ko sta zaznala, kaj se je zgodilo.

Nekateri dečki plavači so poskakali v vodo, da bi rešili Verico.

Pa je to delo že opravil namesto njih — psiček Belin. Ves izmučen se je s težkim bremenom skobacal iz vode.

Med zobmi je držal za obletko Verico.

Spustil jo je na breg in pričel nato veselo lajati ter skakati okrog jokajočih bratcev.

A Verica je bila na žalost že — mrtva. Z ročico je krčevito stiskala polovico žoge...

*

Poznal sem Verico. Mamica bi si bila kmalu izjokala oči, ko so prinesli njeno ljubljeno mrtvo domov.

Kos Veričine žoge pa še zmeraj leži na pesku ob Savi in čaka, da ga vodovje nekoč spet odnese naprej, Bog ve kam, kjer bo znova pripovedoval svojo žalostno zgodbo...

